

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.35.400/2016/4.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke, előadó bíró
. Sisák Péter bíró
. Heinemann Csilla bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

Képviselője: dr. Nagy Gábor ügyvéd

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság
(fél címe)

Képviselője: dr. Szilveszter Zsuzsanna jogtanácsos

A per tárgya:adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
2.K.27.190/2015/16. ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.190/2015/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság felszámolás miatt tevékenységet lezáró, bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést

végzett a H. Kft., f.a.-nál (a továbbiakban: Kft.). A felszámolási eljárás 2011. december 14-én kezdődött. A felszámolást a K. Kft. végezte (a továbbiakban: Felszámoló). Felperes 2010. február 22. és 2011. június 07. között a Kft. ügyvezetője volt. A .. Bank Zrt.-nél az előbbi társaság javára vezetett bankszámla kivonatai szerint a felperes 2010. március 12. és 2011. március 25. között aláírásával ellátottan több részletben összesen 92.976.560 Ft készpénzt vett fel a Kft. számlájáról. Felperest követően a cégjegyzékbe új ügyvezetőként B. M-t jegyezték be, aki 2011. augusztus 2-án elhunyt. Újabb ügyvezető bejegyzésére nem került. A felszámolási iratanyagban nem állt az adóhatóság rendelkezésére irat és azzal a Felszámoló sem rendelkezett. A cégbíróság a Kft.-t 2013. február 27-i hatállyal törölte a cégjegyzékből.

[2] Erre tekintettel indult meg felperessel szemben az ellenőrzési eljárás. Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2010. január 01. - 2011. december 31. vizsgálati időszakra vonatkozóan személyi jövedelem adóban bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. Felperes nyilatkozata szerint ügyvezetői minőségében vette fel a pénzt az akkor felszámolás alatt még nem álló gazdasági társaság bankszámlájáról, és azt minden esetben befizette a társaság házipénztárába, ezt követően működési költségekre, anyagvásárlásra, munkabérekre, alvállalkozói díjakra fordította. Előadta, hogy az ügyvezetői tisztségéről lemondott 2011. június 06-án. Az új ügyvezetővel, B. M-al elszámolt, részére minden iratot átadott, amelyről jegyzőkönyvet állítottak ki; azt a felperes és az új ügyvezető aláírta. Az elsőfokú adóhatóság rögzítette, hogy az iratok átadásáról - átvételéről kiállított jegyzőkönyvet 2011. június 07-én tanúként aláíró E. T-t és P- J-t nyilatkoztatta. A hivatkozott tanúk előadása szerint a Kft. iratainak átadása - átvételekor nem voltak jelen. B. M-t az ellenőrzési eljárásban már nem lehetett nyilatkoztatni.

[3] A felperes azt is előadta, hogy a Kft. tulajdonosa, T. I. a Felszámolóval a felszámolási eljárás során együttműködött, a Felszámolónak e-mailt, mérleget, kiegészítő mellékletet és adatközlő lapot küldött, amelyek bizonyítják, hogy a felperes a felvett összegeket a Kft. érdekében használta fel. Az előbbi iratokat a felperes az elsőfokú adóhatóság rendelkezésére bocsátotta.

[4] Az elsőfokú adóhatóság szerint a felperes által hivatkozott iratok nem alkalmasak annak az igazolására, hogy felperes a Kft. érdekében használta fel az összegeket. Kiemelte, hogy a 2012. január 15-i keltezésű e-mailben az áll, hogy a Kft. ügyvezetőjeként B. M. nyilatkozik a Kft. vagyoni helyzetéről, jóllehet B. M. ekkor már nem élt. Az elsőfokú adóhatóság rögzítette, hogy a felperes nem igazolta hitelt érdemlően, hogy a Kft. bankszámlájáról felvett pénzt a társaság érdekében használta fel, ezért azt úgy

tekintette, hogy a készpénzzel a felperes sajátjaként rendelkezett, így az a felperes egyéb jövedelmének minősítette. Határozatában a felperes terhére 37.165.063 Ft adókülönböt állapított meg, amely egészében adóhiánynak minősült. Ez után az elsőfokú adóhatóság 27.827.574 Ft adóbírságot szabott ki és 11.579.460 Ft késedelmi pótlékot számolt fel.

[5] Az alperes a 2927719153 számú határozatával az elsőfokú határozatot hatályában fenntartotta. Rögzítette, hogy a Felszámolót az adóhatóság megkereste, aki arról nyilatkozott, hogy a képviselő a társaság iratanyagát nem adta át, záró mérleget nem készített, záró bevallást nem nyújtott be. A Felszámoló ismételt megkeresése nem indokolt. Tényszerűen megállapítható, hogy a felperes a felszámolás alatt lévő gazdasági társaság bankszámlájáról felvette a készpénzt, ellenbizonyításra alkalmas hitelt érdemlő iratot azonban nem szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy azt a gazdasági társaság működése érdekében használta fel. E körben az alperes utalt a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja. tv.) 4. § (1)-(2) bekezdésében 28. § (1) bekezdésében, 29. § (1), (3)-(4) bekezdésekben, Szja. tv. 30. § szakaszában, valamint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 99. § (3)-(6) bekezdéseiben foglaltakra. Az alperes rögzítette, hogy a felperesnek ügyvezetőként, de később magánszemélyként is érdekében állt, hogy igazolni tudja, hogy mikor és milyen pénzeszegeket fizetett ki az ügyvezetése alatt álló gazdasági társaság.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes keresete szerint az alperes határozata sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3), 50. § (1) bekezdéseit, az Art. 97. § (6) bekezdését és az Art. 138. §-át, valamint 140. §-át. Kérte a határozat hatályon kívül helyezését új eljárásra kötelezés mellett, vagy akként történő megváltoztatását, hogy a bíróság törölje az adókülönböt, a pótlékot és a bírságot. Előadta, hogy az adóhatóság a tényállást nem tárta fel, a határozat téves megállapításokat tartalmaz. Rögzítette, hogy a felperes akként nyilatkozott, hogy az összegek a társaság házipénztárába befizetésre kerültek. Rögzítette azt is, hogy az új ügyvezető részére az iratokat átadta, a tisztség megszűnésével egyidejűleg elszámolt a társasággal. Indítványozta E. T. és P. J. tanúként történő meghallgatását. A felperes jogi képviselője csatolta a Kft. főkönyvi kivonatát, hivatkozott az abban szereplő tételekre, majd vállalta ezek kifejtését. 11-es sorszám alatt iktatott előkészítő iratban 12 tétellel kapcsolatban nyújtott be szerződéseket, illetve

számlákat. Nem csatolta azonban a házipénztár vonatkozásában a bevételezési pénztárbizonylatokat. Felperes előadta, hogy tanúbizonyítási indítvánnyal fog élni, ha az alperes a számlákban, okiratokban hivatkozott tényeket vitatja. Ismét előadta, hogy a Kft. tulajdonosa a Felszámolóknak e-mailt és számviteli iratokat küldött meg, amelyek alátámasztják, hogy a felperes a Kft. érdekében használta fel a vitatott összegeket.

[7] Az alperes a határozat hatályban tartását kérte a határozatban írt indokok alapján.

Az elsőfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Első helyen azzal foglalkozott, hogy az alperes eleget tett-e a tényállás feltárási kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság e körben megállapította, hogy az adóhatóság megkísérelte beszerezni a Kft. teljes iratanyagát végezetül annak Felszámolójától, akinek legvégső soron azzal rendelkeznie kellett volna. Ez azonban nem vezetett eredményre. Az adóhatóság tényállás tisztázási kötelezettsége nem parttalan, a tényállást a megalapozott döntéshez szükséges mértékben kell feltárnia.

[9] Ezt követően azt vizsgálta, hogy a felvett készpénz befizetése a társaság pénztárába hitelt érdemlő módon megtörtént-e. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú ítélet utalt az Art. 99. § (2) bekezdésére, amely alapján, ha az adózót adómentesség, adókedvezmény illeti meg, ezt okirattal vagy más megfelelő módon köteles bizonyítani. Utal továbbá az Szja tv. 1.§ (4) bekezdésére is, amely értelmében az adókötelezettséget, az adó mértékét befolyásoló, a magánszemély adójának csökkenését eredményező eltérő szabály, adókedvezmény annyiban alkalmazható, illetőleg érvényesíthető, amennyiben az annak alapjául szolgáló szerződés, jogügylet, más hasonló cselekmény tartalma megvalósítja az eltérő szabály, az adókedvezmény célját. Az alkalmazhatóságot, illetőleg érvényesíthetőséget annak kell bizonyítania, akinek az érdekében áll.

[10] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a fent hivatkozott összeget a Kft. bankszámlájáról felvette, ettől kezdve őt terhelte annak bizonyítása, hogy az összeget a társaság pénztárába be is fizette, azzal nem sajátjaként rendelkezett. A bíróság álláspontja szerint a felperes által a peres eljárás során csatolt iratok ennek alátámasztására nem elegendő. A főkönyvi kivonat ugyanis az oda feljegyzett, egy adott időszakra vonatkozó gazdasági események összesített kimutatása, ami annak az adott időszaknak az összesített pénzforgalmára vonatkozó adatokat tartalmazza ugyan, azonban egy adott konkrét gazdasági eseménynek a megtörténtét, hitelt érdemlően alátámasztani, az adott gazdasági

társaság könyvelési dokumentumainak hiányában nem tudja.

[11] Az elsőfokú bíróság tételenként értékelte a felperes által 11/F1-12 sorszám alatt előterjesztett iratokat. Rámutatott például arra, hogy néhány ügylet esetében a teljesítés módja átutalás volt, más ügyletnél pedig a Kft. által felvett kölcsön visszafizetése előtt a felperes nem vett fel annyi összeget, mint amennyit vissza kellett volna fizetni. A bíróság a felperes által előterjesztett bizonyítékok tekintetében megállapította, hogy azok nem igazolják felperes előadását, mert egyik sem bizonyítja, hogy felperes a felvett pénzt azokra a gazdasági ügyletekre fordította, amelyekről az iratok szólnak.

[12] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a befizetés megtörténtét csak számviteli törvény vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően kiállított hiteles számviteli bizonylat birtokában tudta volna bizonyítani. A felperes a bíróság erre vonatkozó felhívása ellenére nem csatolt olyan számviteli bizonylatot, amellyel a befizetés megtörténtének tényét hitelt érdemlően alátámasztotta volna, ennek hiánya pedig tanúvallomással nem volt pótolható. Az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy miért mellőzte E. T. és P. J. tanúkenti meghallgatását. Az előbbi személyeket az elsőfokú adóhatóság már nyilatkoztatta, nyilatkozatuk az iratok között szerepel, és egyértelműen rögzítést nyert mindkettőjük tekintetében, hogy a felszámolás alatti gazdasági társaság iratainak átadása - átvételekor nem voltak jelen. Más bizonyítási indítványt a felperes annak ellenére sem tett, hogy az elsőfokú bíróság kioktatta a bizonyítandó tényekről.

[13] Az elsőfokú ítélet összegző megállapítása szerint miközben az Szja. tv. 4. § (1)-(2) bekezdése értelmében bármilyen formában és jogcímen lehet bevételt szerezni, a felperes hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani, hogy az általa felvett pénzüsszeggel nem sajátjaként rendelkezett, illetőleg hogy az nem tekinthető a felperes által megszerzett, egyéb jövedelemnek, így jogszerűen járt el az alperes, amikor a felperes vonatkozásában a feltárt jövedelem tekintetében személyi jövedelemadó fizetési kötelezettséget állapított meg.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Az adóigazgatási eljárásban átadott iratokra hivatkozva előadta, hogy álláspontja szerint miért tévesek a közigazgatási eljárás ténymegállapításai, majd ezt követően az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást vitatta. Ez utóbbi kapcsán arra hivatkozott, hogy a pénzfelvételkor ügyvezetői minőségben járt el, azt a Kft. működésére fordította, amit a perben

csatolt szerződések igazolnak. Az ügyvezetősége alatt keletkezett iratokat az új vezetésnek átadta. Az nem róható a terhére, hogy azok nem kerültek a Felszámolóhoz. A későbbiekben ennek kapcsán a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § szakaszának sérelmére hivatkozott. Téves a jogerős ítéletnek az a megállapítása, hogy az alperes tényállás tisztázási kötelezettsége nem parttalan, mert ha azt maradéktalanul teljesíti, nem lett volna adóhiány megállapítva. Ennek tükrében indokolatlan, illetve nem kellően indokolt volt a felperes tanúbizonyítási indítványának elutasítása. Az elsőfokú és alperesi adóhatósági eljárás jogszabálysértéseinek ismertetését követően arra hivatkozott, hogy részletesen nyilatkozott arról, a felvett összegeket a Kft. érdekében használta fel, a csatolt szerződéseket az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, amellyel sérült a Pp. 206.§-a.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtott be.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A Pp. 272.§ (2) bekezdése következtében a felülvizsgálati kérelemben nemcsak hivatkozni kell a jogerős ítélet jogszabálysértésére, hanem azt is elő kell adni, hogy az miért és mennyiben sérti ezen rendelkezést.

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmének indokaként részben a jogerős ítélettel elbírált kereset indokait ismételte meg. A Kúria előtti eljárásában azonban már nincs lehetőség az alperesi, illetve elsőfokú adóhatósági határozattal, és az ezt megelőző ellenőrzéssel összefüggésben előadott jogszabálysértések vizsgálatára. Az alperesi határozatot vitató kereseti indokok megismétlése nyomán nem állapítható meg a jogerős ítélet által megsértett jogszabályi hely (Kúria Kfv.I.35.095/2012/7., Kfv.I.35.458/2012/7. és Kfv.I.35.089/2014/10.szám).

[18] A felülvizsgálati kérelem Pp. 206.§-ára történt hivatkozása kapcsán a Kúria vizsgálta az elsőfokú bíróság eljárásának kereteit, a bíró meggyőződését szükségszerűen körülhatároló kereseti indokok terjedelmét. A felperes az adóigazgatási eljárásban hivatkozott az iratátadási jegyzőkönyvet aláíró tanuk nyilatkozataira, és a Kft. tulajdonosának a Felszámolóhoz címzett e-mailjére, a mérlegre, kiegészítő mellékletére, adatközlő lapjára. Alperes mindkét előadást értékelte, elutasításával szemben azonban a perben a felperes már csak a tanuk meghallgatását indítványozta, melyet az elsőfokú bíróság el is bírált. A Felszámolóhoz címzett nyilatkozat tekintetében indítvány, konkrét kereseti indok nem hangzott el, így ebben a körben az elsőfokú bíróságnak nevesíthető eljárási kötelezettsége nem volt, ennek hiányában pedig nem sérülhetett a Pp. 206.§ (1) bekezdése.

[19] A Kúria a gazdasági társaságok számlájáról, illetve házipénztárából magánszemélyek által felvett, de szabályszerűen el nem számolt pénzeszegek adójogi kérdéseivel több ítéletben foglalkozott. [Kúria Kfv.I.35.031/2009/4., Kfv.VI.35.585/2012/10., Kfv.I.35.044/2015/5., Kfv.I.35.212/2015/9., Kfv.I.35.820/2015/7., Kfv.I.35.592/2015/6.] Az ítéletekben foglaltakkal a Kúria egyetért, azoktól eltérni jelen felülvizsgálati eljárásban sem kíván. A korábbi ítéletekben már kifejtettek alkalmazásával az Szja. tv. 28. § (1) bekezdés szerinti egyéb jövedelem megállapítása kapcsán irányadó, hogy a felperesnek a készpénzfelvételre vonatkozó joga esetén is igazolnia, bizonyítania kell azt, hogy az általa rendszeresen felvett készpénzt a gazdasági társaság érdekében használta fel.

[20] Jelen ügyben senki sem vonta kétségbe, hogy a felperes a gazdasági társaság bankszámlájáról készpénzt vett fel több alkalommal. Az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el, hogy az alperes határozata az előbbi tény megfélelő bizonyítékokkal alátámasztva állapította meg. Az Szja. tv. 4. § (1) és (2) bekezdései tükrében az előbbi cselekménnyel felperes bevételt szerzett, amely vonatkozásában adófizetési kötelezettség terhelte, hiszen e bevétel egyéb jövedelemnek minősül.

[21] Az adókötelezettség fenn nem állását a felperesnek kellett volna bizonyítania. Erről az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (3) bekezdésének megfelelően a felperest kioktatta a 2015. november 30. napján tartott tárgyalási jegyzőkönyv 4-5. oldalának tanúsága szerint. Ennek következményeként terjesztette elő a felperes a 11. sorszám alatt iktatott előkészítő iratot, amelyhez szerződéseket, számlákat mellékelte 12 tételben. Ezen előkészítő iratban felperes úgy fogalmazott a 2. oldalon, hogy amennyiben az alperes továbbra is vitatja a felvett pénzeszegek felhasználását, „a szerződések megkötésekor eljáró személyek tanúkenti meghallgatására fogok indítványt tenni.” Annak ellenére, hogy az alperes vitatta a felperesi előadást, újabb bizonyítási indítványt a felperes nem tett.

[22] Az elsőfokú bíróság tévedett akkor, amikor ítéletében leszögezte, hogy jelen tényállás keretei között a felvett pénzeszegeknek a gazdasági társaság házipénztárába való befizetéséről szóló hiteles számviteli bizonylatok tanúvallomással nem lettek volna pótolhatók. A felperes bármely bizonyíték felhasználására jogosult volt, amelyekből hitelt érdemlően megállapítható az, hogy a felvett pénzeszegeket mire használta fel. E tekintetben a Kúria módosítja az elsőfokú ítélet indokolását. Ez a tévedés az ügy érdemére azért nem hatott ki, mert az elsőfokú bíróság az előbbi véleménye ellenére a felperes által csatolt szerződéseket és számlákat értékelte, majd ésszerű indokát

adta annak, hogy azok egyébként miért nem alkalmasak annak a bizonyítására, hogy a felperes a felvett pénzt a gazdasági társaság érdekében használta fel.

[23] A Kúria utal arra, hogy más megítélés alá esik a magánszemélyek közti jogügyletek megtörténtének bizonyítása és egy gazdasági társaság bankszámlájáról felvett pénzösszeg gazdasági társaság érdekében történő felhasználása igazolása. Ha egy gazdasági társaság ügyvezetője pénzt vesz át, akkor azt dokumentálnia kell, arról könyvelési bizonylatot kell kiállítani, a házipénztárba bevételeznie kell, a bevételezési pénztárbizonylatot a saját érdekében meg kell őriznie. Ezen gazdasági eseményeknek meg kell jelennie a társaság könyvelésében. [Kúria Kfv.I.35.592/2015/6.] A könyvelési iratok hiányában a pénztárbizonylat jelentős bizonyíték, jóllehet nem tekinthetők kizárólagos bizonyítéknak.

[24] E. T. és P. J. meghallgatására tett bizonyítási indítvány elutasítása sem minősül jogszabálysértésnek. E bizonyítási indítvány elutasítását az elsőfokú bíróság megfelelően indokolta. Az indokolás ésszerű, hiszen a tanúk kétséget kizáróan előadták, hogy nem voltak jelen az iratok átadása-átvételekor, így a Kúria véleménye szerint sem lehet hitelt érdemlő tudomásuk arról, hogy az iratok közt mik szerepeltek és azoknak mi volt a tartalma.

[25] A Kúria rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet tévesen hivatkozott az Art. 99. § (2) bekezdésére. A felperesnek nem azt kellett volna bizonyítania, hogy adómentesség vagy adókedvezmény illeti meg, hanem azt, hogy az általa felvett pénzzel nem sajátjaként rendelkezett, hanem a gazdasági társaság érdekében használta fel. Az elsőfokú bíróság utóbbinak megfelelő tartalommal oktatta ki a felperest a bizonyításra szoruló tényekről, a felperes által tett bizonyítási indítványok iránya is ez volt. Az elsőfokú ítélet téves jogszabályi hivatkozása az előbbiek miatt nem hatott ki az ügy érdemére, önmagában az indokolás koherenciáját nem bontja meg. E tekintetben a Kúria az elsőfokú ítélet indokolásából az előbbi jogszabályi hivatkozást mellőzi.

[26] A Kúria a fentiek alapján kiemeli azt, hogy az ellenkező bizonyításáig a magánszemély adóköteles bevételei közé tartozik az a pénzösszeg, amelyet egy gazdasági társaság számlájáról, illetve házipénztárából kétséget kizáróan felvett. Az adóhatóság a közigazgatási eljárásban köteles az adózó javára szolgáló tényeket is feltárni: e kötelezettsége azonban nem parttalan, irányát, terjedelmét jelentős mértékben meghatározza az, hogy a magánszemély mennyiben tesz eleget együttműködési kötelezettségének.

[27] A felvett összeg tekintetében az együttműködési kötelezettségen túlmutatóan a felperes terhe a szabad bizonyítási eljárásban annak bizonyítása, hogy - az alperes adókülönbözetet eredményező

megállapításával szemben - a pénzt a gazdasági társaság érdekében használta fel. Az elsőfokú eljárásban a felperes még bármely olyan bizonyítékra hivatkozhat, amely alkalmas arra, hogy hitelt érdemlően bizonyítsa a pénzösszeg ilyen célú felhasználását. A Pp. 275.§ (1) bekezdése folytán azonban a felülvizsgálati eljárásban, annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt, már nincs helye bizonyítás felvételének.

[28] A fentiek alapján a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét, mint alaptalant elutasította, és az elsőfokú ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján - indokolásának módosításával - hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[29] *Az ellenkezők bizonyításáig a magánszemély adóköteles bevételei közé tartozik az a pénzösszeg, amelyet egy gazdasági társaság számlájáról kétséget kizáróan felvett. A felperes terhe a peres eljárás során a szabad bizonyítási eljárásban annak hitelt érdemlő bizonyítása, hogy a pénzt a gazdasági társaság érdekében használta fel, azaz nem sajátjaként rendelkezett vele.*

Záró rész

[30] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, ennek megfelelően a Kúria mellőzte a perköltség megállapítását.

[31] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

[32] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[33] A Pp. 274. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, vagy a Kúria a tárgyaláson való elbírálást szükségesnek tartja. A tárgyalás tartását a felek egyike sem kérte, és mivel a Pp. 272.§ (2) bekezdése a felülvizsgálati kérelem kiegészítését, a 275.§ (1) bekezdés pedig a bizonyítást zárja ki, nem merült fel a tárgyalás tartásának szükségessége. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2016. október 13.

Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Sisák Péter sk.

bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró